

Emanuel Pope alias
Hopernicus Pope

Căsătoria

Când ai nouăzeci de ani, o sănătate precară dar care încă te mai ține în picioare și cum din suma prea multelor lucruri nebunești pe care le-ai visat o viață întreagă să le poți face numai câteva au mai rămas “acceptabile”, ei bine,

pe acestea din urmă nu le poți refuza în ciuda unei așa-zise înțelepciuni a vârstei. Așa și cu povestea de ieri, când, în fața altarului unei biserici săsești, sub ochiul de piatră și pleoapa de lemn, mai mult închisă, a unui Dumnezeu cu o vechime de 800 de ani, am spus “da”.

Da! dar asta e o povestea lungă, atât de lungă încât dacă acum nu aș boli și nu m-aș teme de moarte nicidecum nu aș așterne-o pe hârtie. Ah, da, ea, hârtia! consecventul inamic al vieții mele, tot tu! În definitiv m-ai învins mereu cu grandoarea imaculată a frumuseții și simplității tale “gen” zen, cum îi aud azi pe tineri spunând. Ha! ha! ha! Și dacă nu ar fi fost el, râsul, acest ultim dar și suprem dar al zeilor, lăudată le fie esența, chiar că atunci m-ai fi dovedit și stâlcit total în batjocura ta. Pentru că niciun doctor nu mi l-a putut interzice. Niciun doctor nu s-a dovedit îndeajuns de nebun și de caraghios ca să-l adauge pe lista lor de recomandări, o listă nesfârșită, mereu și mereu îmbogățită de noi restricții cu fiecare an ce a trecut. Nu dulciuri, nu drink, nu sare, nu aia, nu aia, iar de cea care nici nu se poate vorbi, desigur, nici vorbă. Și de-asta râd, și râd cu râsul meu de om bătrân, pe jumătate poate deja nebun. Și cum altfel când aleasa mea are și ea doar una sută patru anișori. Ha, ha, ha! Of, când îmi amintesc, cu o luciditate ce mă sperie uneori, că același râs îl aveam și-l purtam ca pe un drapel și la cinzeci și ceva de ani. Dar oare era el, același râs. Râsul meu?!

Apoi în definitiv mecanismul oricărui mariaj se manifestă ca în cazul unei traume: refuz, mânie, negociere, depresie și în ultimă fază vine și iubita acceptare. La mine au durat mult primele trei și din cauza asta pentru cea de-a

patra nu prea am mai avut timp, deși ceva din mine a mușcat și ea. Acum când mă gândesc la toate astea, însă ieri....

Ieri a fost ca azi. Afară spun. O zi frumoasă, oricum ți-ai fi învățat gândul și ochii. Cerul de-un albastru curat părea o sineală dată-n zilele de sărbătoare caselor de la țară și sta gentil boltit, ca un nor de ușor pe o mână de pini falnici, verzi, cum verde era și rochia tovarășei mele de viață ce urmând un ritm neștiut, numai al ei, îmi bătea acum ușor mâna-mi așezată pe genunchi . Stam amândoi adăpostindu-ne de arșita ce se anunța sub veranda de șindrilă a prietenilor noștri și admiram a mia oară dincolo de gardul proprietății turla falnică din piatră a bisericii fortificate din Apold. O admirasem și la treizeci și la patruzeci și tot așa... Nu, nu e vorba de Apoldul de sus, cum mereu se creează o confuzie în ghidurile turistice ale acestei țări atât de balcanică de altfel, țară din care am plecat și se pare că n-am plecat cu adevărat nici în urmă cu cinzeci și șase de ani. Urma acolo să...

You must be happy, pet! it is all like you been dreaming about... And all our lovely friends are here, so...

So, a little worry don't make any harm. Maybe a brandy will do the trick? don't you think? Ha, ha, ha!

I'll say is too early, darling. You remember our rule. No drink before six și mi-a zâmbit cu farmecul pe care încă, nu știu cum, și-l păstrase.

But six is too far for me today, am adăugat mohorât, dar nici eu nu mă credeam, cu toate că chestia asta cu "six" o tot auzisem în veșnicia de ani împreună și ca să fiu sincer niciodată nu fusese "our rule". Băusem slavă Domnului fără să stau cu ochii pe ceas toată viața și era o minune că ajunseseam până aici. Atât de departe, ha, ha, ha! Vreau să spun: DEPARTE! Ha, ha, ha!

Suntem niște excentrici, puică! asta suntem. Niște excentrici. Și mă gândeam la tot ce urma. Ea m-a înțeles, cum altfel. Știa. Dezvoltasem în forul nostru interior un metalimbaj româno-irlandez din care în afară, în ultimul timp, lăsam numai așa franjurii unei conversații neîntrerupte să se ivească. Capete de cuvinte și fraze atârând, cel mai adesea, pentru ochii și mai ales urechile celor de lângă noi.

Excentrici, is right! și am izbucnit în râs amândoi. Cei câțiva dintre vecinii care ajutau și începuseră să așeze mesele și scaunele în curtea casei unde urma să aibă loc festinul de după slujba de oficiere ne aruncară priviri cu dublu sens de interdicere. Ce vedeau ei? Doi batrâni nebuni pregătindu-se de nuntă. De nunta lor. Le cunoșteam privirea. Bogații ăștia nu numai că putrezesc greu,

dar se lasă și greu înhumați. De câte ori nu privisem și gândisem la fel despre alții. Îi căuta moartea pe acasă cu o mie de picioare și ei se dădeau dispăruți. Dar asta era și șmecheria. Că doar fusesem școlit la faimoasa Școală din Hipodrom. Cea mai deșteaptă școală, cum convenisem cu bunul meu prieten din copilărie, Martin, în a cărui casă eram acum. Și el școlit bine la aceeași școală înaltă, deci nu puteam gândi diferit. Ideea a lui a fost. Mă refer la "locație". Eu doar mi-o propusesem, așa mental, că dacă vom rezista etc să facem o nuntă când oi avea o sumă mare rotundă de ani, după o viață trăită într-un "parteneriat strategic de întreținere" cum îmi plăcea să numesc cei cinzeci și cinci de ani alături de irlandeza mea.

Fă, măi, nunta la noi! curtea e mare, îți place. Îți place și biserica. Vorbesc eu cu preotul, chiar dacă e luterană și e mai mult un muzeu. Apoi Carol e catolică, tu ortodox, deci e totul altfel. Musai și o altfel de biserică pentru voi, mă rog. Îl îmbârlig eu cumva pe preot că îmi e dator, tu numai să vrei. În plus, care mai vine la nuntă, dintre prietenii voștri se poate duce să viziteze și casa vecinului Charles că doar e aproape. Așa ca atracție. Adică vin și win, win, win. Ce zici?

Ce să zic, Martin?! Ești foarte generos și zău că ar fi fain. E și Beatrice de acord? Dar mai întâi să văd ce va zice Carol. Dar neapărat punem muzica, ok? Jethro Tull și să nu uităm de Phoenix! Ha, ha, ha!

Musai! Dar fără dans pe masă. Se-nțelege, da? Hai să bem!

Și am râs amândoi.

Și fără trecut pragul cu mireasa-n brațe! am adăgat eu cu un accent în voce oarecum voit sentențios.

Și iarăși ne-a bușit râsu' pe amândoi.

Beatrice, soția lui a fost încântată și Carol nu a spus nu, ci doar cuvântul ei preferat: "wonderful". Îmi era cumva datoare. Apoi și ei îi plăcea mult locul, familia mea de prieteni și oamenii din zonă. Ca să nu mai zic că dintre ai ei, irlandezi, prieteni, mai erau foarte puțini. Toți în fapt eram din ce în ce mai puțini. Puțini de-acum și mai mult oricum... Ha, ha, ha!

Acum nu știu unde o să mă ducă povestirea asta. Și mai ales că încerc să nu uit ceva. De fapt încerc să nu mă gândesc că uit ceva ca să nu uit cu adevărat. Și asta e un alt șiretlic. Vine cu anii, îl veți învăța și voi. Eu așa vă doresc. Ah, da! ziceam de regele Charles că era vecinul lui Martin. În fapt totul venea de la o glumă a mea, Martin însă zicea că era de la o glumă a lui. Cine să mai știe exact că trecuseră deja zece de ani. Vorbeam la telefon. Charles fusese prinț și devenea acum rege și asta în ciuda faptului că era și el destul de în vârstă.

Martin era în Apoldul lui vievodal, iar eu în Londra. Pe atunci și eu și el aveam crize de sciatică grozave și amândoi ajunsesem să bem din necesitate în timp ce-i urmăream lui Charles încoronarea la televizor.

Vezi câți oșteni a băgat vecinul tău în grădină la el? Îi spuneam urmărind parada militară, tu câți poti?

Pot și eu, însă nu ca el. Dar câteva zeci de căciulați de-ai lui intră și la mine în curte.

Cu cai cu tot?

Bag mai mulți pedestrași. Mă orientez, ce dracu'.

Păi da, numai cât răhățul au să lase aia în urmă lor cu caii, te gândești, nu?!

N-ar fi rău însă de îngrășământ.

N-ar fi!

Și tot așa. Am vorbit, am comentat românește orice detaliu al încoronării și la urmă Martin m-a lăsat pentru că și-a adus aminte că-l rugase Charles, vecinul lui royal, să-i ude florile la casa... cât e plecat. Am râs mult pe chestia asta după care a închis. Al dracului Martin ăsta, mi-am zis, cum de altfel și el a zis despre mine când m-am încurcat cu irlandeza: faci tu ce faci și mereu pici în picioare. Deși la cei optzeci și ceva de ani ai noștri numai picioare nu le mai puteam spune la chestiile alea două. Faza adevărată era ca prințul Charles chiar avea o proprietate în satul Viscri, sat vecin cu cel în care locuia Martin și o achiziționase încă cu mulți ani înainte de a deveni rege. A fost mult tam-tam în presă când și-a cumpărat-o. Deh, tipul royal, dar și un ecologist înfocat și în plus un fel de om apropiat de pământ, de alea, alea naturiste, cum li se spune. Foarte prietenos de altfel și cu oamenii locului. Când venea în România mergea aproape mai singur hai-hui prin împrejurimile locului, chiar și fără gardă vorbea lumea. De parcă ar fi fost Cuza! Ha, ha, ha! Pe asta însă s-o creadă mutu' de la barieră! Îți dai seama că așa ceva nu era posibil. Dar nu-i fac eu reclamă acum, doar că treaba asta cu Charles era o sursă inepuizabilă de tachineări prietenești între noi, noi care eram doar niște foști băieți de cartier școliți cum spuneam la marea școală, aia din Hipodrom, bașca și din Brăila. Ha, ha, ha!

Mă rog, m-am luat cu unele și cu altele. Ha, ha, ha! Dar adevăratul royal al nostru, al grupului nostru, zic, de nuntași înaintați în vârstă, nu era nicidecum regele Charles care e ușor de crezut că avea și alte treburi mai importante de făcut decât să urmărească o nuntă din Ardeal, ci un foarte bun prieten din

același cartier brăilean, care tot la școala aia mare fusese școlit și el la început și care mai târziu devenise actor de Hollywood sau mai bine spus fusese actor de Hollywood pentru că deși pare aproape imposibil de crezut, însă, până și pe acești bravi, mirabolanți și adevărați maștri în arta camuflării într-un final accelerația anilor tot îi ajunge din urmă și marile roluri încep să-i cam ascundă printre degete. Ei bine, acesta era așadar omul potrivit la locul potrivit, omul care știa să țină un speech emoționant până la ultima rezistență a glandelor lacrimare și el deci trebuia să ne fie în mod adecvat la nuntă “our best friend” sau în traducerea locului, depinde de cine întreabă, nașu’ de cununie. Nu de alta, dar datoriile în viață se plătesc cât ar fi de târziu și cum el mă luase în tinerețe pe banii lui să petrec prin locuri exotice, în două rânduri, lunile lui de miere, acum eram și eu obligat, dacă nu să fac același lucru, măcar ceva, ceva, cât de cât apropiat. Înțelegerea era sigilată și nediscutabilă ...de oriunde ai fi încercat să i te împotrivești. Ha,ha,ha! Că omu avea darul beției era una (de parcă eu și Martin nu l-am fi avut), că atunci când nu-și propunea taman atunci îi ieșea și îi ieșea atât de bine încât ajungeau ziarele a doua zi să vuiască cu numele lui, ei bine, da, era adevărat. Una peste alta, omu’ prezenta oarecum un risc, dar după atâta amar de prietenie adevărată și de peripeții cui îi mai păsa. Sau poate că nu. În fine. Apoi mai era și Carol și poate doar așa de rușinea ei, cu toate că de două zile tipu’ era din nou dat dispărut din Apold și nu era de găsit nici la Bomba Grazia și nici în compania primarului. Nici, nici. Poate în Sighișoara?! cine să știe pentru că tot el era omul care știa și își cultiva cu asiduitate aparițiile în forță, așa că totul nu era încă pierdut, compromis și de neuitat. Ha, ha, ha!

Când ne-am pornit micul nostru alai, mergând pe jos, distanța de la casa prietenului și până la biserica fortificată fiind de doar câteva minute, e drept, noi mergând încet și ca pentru anii pe care îi căram în spate, la bifurcația din centrul comunei chiar înaintea treptelor sfinte am întâlnit un alt alai cu mult mai mare și la început chiar am crezut că e vorba de o nuntă concurentă. L-am întrebat din priviri pe Martin, dar și el era nelămurit, Pe scurt toată suflarea omenească de prin acele locuri, cu porc, cu cățel, se înșiruie cu mic cu mare acolo de parcă ar fi plimbat ursu’ prin sat în plină vară. Secretul n-a mai fost secret în foarte puțin timp. Drăcia dracului! Chiar regele Charles vizita zona și avea și el ca țintă tocmai biserica noastră fortificată. Dacă noi nu mai urmăream știrile tv, acum așa ne trebuia și cum intrarea în biserică era ca poarta raiului de îngustă, mai dintr-un “faceți loc că noi suntem cu nunta”, mai dintr-un răs “că așa de tineri miri n-a mai văzut biserica în sutele ei de ani”, am ajuns chiar lângă rege care și el surprins de apariția noastră strângea acum date de la un zdrahon îmbrăcat în ie și care se pare că-i vorbea repede și mai mult așa... cu mâneca cămășii cât mai aproape de gură, pesemne ca să nu-

I audă lumea din jur. Și cum politețea și manierele se cunosc cel mai bine exact atunci când îți e mai nădușită cămașa, bineînțeles că i-am lăsat și eu și Carol cale liberă celui ce era și rege, dar și musafir în țara mea de origine dreaptă. La care el, galant i-a oferit brațul miresei mele și în cea mai perfectă engleză auzită vreodată pe treptele acelei biserici, de la teutoni încoace, a felicitat-o pentru extraordinara ei vârstă, curaj și model de viață. Iar când au fost apoi amândoi gata să mai facă un pas în față, spre marea surprindere a regelui, a mea și indignarea miresei, treapta următoare s-a dovedit total inaccesibilă, pe ea fiind răsturnat corpul unui alt bătrânel destul de pretențios îmbrăcat, posibil într-un frac, și care, spre stupoarea atât a regelui cât și a zdrahonului în ie, bolborosea acum, de acolo, de jos, pe jumătate mort de beat, pe jumătate atins de emoție, cuvintele “*Majesty, Majesty! I am deeply sorry*” într-o engleză tot atât de perfectă pe cât și cea a înaltului musafir regal.

And who is he? nu se putu abține Charles să nu întrebe, iar eu mai repede decât garda lui de corp care oricum era pierdută de situație i-am răspuns din spate, pentru că acolo mă aflam, cu un glas mai mult sugrumat decât real:

He is our best friend...at the wedding!

Timpul care a început de atunci a trece prin noi, printre noi, în toate acele câteva secunde, nici el nu mai părea să fie unul real, dar regii se pare că sunt croiți dintr-o cu totul și cu totul altă stofă decât noi restul și regele Charles înțelegând rapid situația numai privind mireasa și dezolarea ei îi spuse:

My darling, like we both see the situation is how it is, we need to act brave and accordingly. So, I will be your best friend at the wedding. I hope you don't find inappropriate.

Oh, Majesty! What a honor! spuse ea și amândoi pășiră de braț mai departe intrând acum parcă cu o altă inimă, în biserica celor 800 de ani. I-am urmat și eu cu un zâmbet pe față. Desigur. Între timp corpul prietenului meu actor făcea și el o baie de mulțime ovaționat fiind și purtat deasupra de brațele tuturor celor de față spre stradă principală a comunei. Puteai observa cu siguranță deliciul publicului local și cam în ce parte a lucrurilor înclina balanța aprecierii lor.

***

Și aici ar fi trebuit să se termine mica mea povestire ca-n basme, dar m-ați fi înjurat urât fără să vă spun cum a fost la masă, ce daruri am primit și dacă a participat regele și garda lui de corp. Fără să vă spun cât s-a băut și ce vin, cine s-a îmbătat, ce s-a mâncat și toate alea și alea. Și da, muzica a fost așa cum am

dorit, bașca Bregovici. Regele însă s-a scuzat după ceremonia cununării și dus a fost, ba la un moment dat ni s-a părut chiar că s-a auzit un elicopter, dar poate numai ni s-a părut. La fel și garda lui în ie, dispărută a fost, deși toată petrecerea cum vedeam pe unul mai curat la unghii, bine cladit și în ie cum începeam să-l înjur în engleză ca să-l prind cu mâța-n sac. Pentru că mulți au fost la cea petrecere, cam toți eu zic, care eram adunați și acolo la biserică. Ce erau să facă. Săracu Martin, că avea o cramă “de nu puteti voi s-o beți” cum obișnuia el să ne zică altădată. Altfel era tot numai un răs și i se citea clar bucuria pe față. Că de mâncat ce să vă mai spun. Duduia cuptoarele, dar duduia și dansu’. A fost fain și s-o vorbi de nunta asta mulți ani de-acum prin spațiul acelei zone, pe la vreo cărciumă ori tot așa pe la vreo altă petrecere în aer liber. S-o fi vorbit și pe la Windsor sunt sigur că ziarele numai puțin au suflat din toate astea. Actorul meu și-a revenit și el și asta până să ajungem noi cu alaiul acasă. Mare bandit! Mai mult chiar ne spunea că jucase totul intenționat. Chestii și para-chestii actoricești. Noi am plecat a treia zi și în a patra Martin a primit o scrisoare cu ștampile multe și strigătoare pe ea pe care chiar polițistul comunei i-a adus-o. Personal, zicea. “Nu se preta altfel.” Ne era adresată nouă și-n ea, alături de o frumoasă carte de vizită, regele ne dorea o strălucită lună de miere, ani mulți și așa mai departe. Când Martin a redirectionat-o spre noi scrisoarea nu ne-a mai găsit la Londra și s-a reîntors cu înscrisul mare pe formula de expediere “DESTINAR NEGĂSIT LA DOMICILIU”, dar prietenul meu aflase deja. Și de aici preiau eu ștafeta, Povestitorul. Și Doru și Carol își făceam de-acum luna de miere prin Univers. În fapt ca să ajungă mai repede și ca să nu piardă vremea luaseră o cursă rapidă Ryanair, Luton- Kerry, la puțin timp după revenirea lor în Regat. Aceasta avea să fie singura cursă a acestei companii care în o sută de ani n-a ajuns la destinație.